

God jul

önskas pappasmormor från

Wilhelm

Mitt första föredrag. Dec. 1923
tillägnas pappasmormor
från författaren
Wilhelm von Eckermann

En Göteborgsresa med otur i juni 1923.

Jag skall berätta er om en utställningsresa till Göteborg, som ingen av oss tänkte skulle sluta, såsom den gjorde. Det blev faktiskt ingen utställningsresa för mig. Jag fick bitta på något annat i stället, som var mindre roligt. Vad det var, skall jag nu berätta.

Mina föräldrar hade tagit min bror, min syster och mig med på denna resa.

Från Ljusne skickades våra två bilar i förväg till Krylbo. Vi själva åkte dit med morgontaget den 11 juni. Bilarna voro redan anlända. Pappa och chaufför Sten bilade till Örebro. Vi andra fingo gå en och en halvtimme i öregn och vänta på tåget. Jag hade fått en våldsamt svuva och hosta. Sådant är då inte roligt, det fick jag då erfara. Jag fick nämligen snyta mig i ett skäck, så att jag tror, mamma och mina syskon lyckte, jag var inte något vidare trevligt sällskap. Äntligen kom Örebrotåget. Vi stego på. Mamma köpte några tidningar. Det var roligare att se på dem än på den gråa

regndimman.

Vi passerade Frövi, som är en rätt stor järnvägsknut. Men ju mera tiden led, ju tröttare blev jag. Till slut kröp jag ihop i ett hörn och somnade. När jag vaknade, voro vi inte långt ifrån Örebro. Om en stund såg man Örebrohus och kyrkor. När tåget stannat, tog ett stadsbud våra väskor. Vi åkte till hotellet. Det var vid 8-tiden, som vi kommo fram, så det var ännu ljus. På vägen till hotellet åkte vi alldeles förbi slottet, som har mycket tjocka torn, och dess vallgravar bildas av Svartån, som rinner genom staden. I gamla tider har det hållits många riksdagar på slottet. På den riksdag som hölls där år 1810, utnämndes marsalk Bernadotte till Sveriges tronföljare.

Frånkommen fick jag krypa till kojs ägonblickligen. Jag fick dricka varmt te, för att jag skulle bli bättre till följande morgon. Just när jag sväljt den sista tedroppen, öppnades dörren, och pappa inträdde. Efter honom kom chauffören. Så deras resa hade tydligen gått bra.

Nästa morgon efter frukosten satte vi på oss pälsarna. När allt var klart, körde vi först en bit på Hallsbergsvägen. Det var en vacker morgon, så det var härligt att åka. Vid 12-tiden började det blåsa, det blev både kallt och rusligt. Vi skulle stanna på badorten Porla, för att pappa skulle hälsa på en doktor, som han kände där. Ju närmare vi kommo Porla, desto flera blev bänkarna utefter landsvägen, så man kunde förstå att man närmade sig en badort. Vi stannade utanför grunden i staketet, som omgav brunnsanstalten d. v. s. sjukhuset, doktorsbostaden musikpa-

viljungen, m. m. Vi segs ut och gingo direkt
till skolan. På vägen dit såg pappa mycket
fundeligt ut, och mamma mycket undrande,
den nog, att jag inte var riktigt frisk.
Do, övde inte länge titta på mig,
förra, ade, att jag hade — mässling
en.

På skulle ni ha sett hur snopna mamma
och pappa blev. Vi skulle, efter att ha sett ut-
ställningen vara på farfars 70 årsdag, och inte
kunde vi komma till födelsedagen med
en hel rad mässlingssjuka. Efter mycket om
om men beslöt mamma och pappa, att vi skulle
fortsätta. Efter en halv timmes lunchrast
fortsatte vi. Vid Töreboda korsade vi över
Göta kanal. Vårt närmaste mål var sedan
Mariestad. Mitt inne i staden låg residenset
och det dystra fängelset. Alldeles utanför
staden mötte vi en skara fångar. De
kommo från straffarbete och voro nu på
hemväg till fängelset. Strax efteråt sågo vi
Vänern till höger om oss. Vi beräknade att
vara på Kinnekulle's topp vid 8-tiden. När vi
sågo den resa sig framför oss var klockan närmare
8. Vid foten av berget böjades vägen brant uppför.
Från toppen, sågo vi långt ut över Vänern och
Västgötaslätten. Och Vänern hog sig mycket ståtlig
ut. Vi måste köra runt halva berget för att
komma till vägen, som gick till Turisthotellet,
där vi skulle bo. Turisthotellet ligger på slutt-
ningen av berget, så vi måste åka ner för en grästig
backe för att komma till hotellet. Vi åto, och
jag kände mig ganska rustig. Följande morgon
sken solen. Jag trodde aldrig, att vi skulle
komma uppför backen, men upp kommo
vi i alla fall. Från vägen utför berget sågo
vi Vänern i solbelysning, och det var mycket

Göta 24/12 1923.
Eckermanns var
hans första tal

vackert. Till höger om oss sågo vi Läckö slott
i fjärran, där Mangrus Gabriel de la Gardie
bott. Till vänster om oss sågo vi den lång-
sluttande Billingen. Bäst som det var, brom-
sade pappa kraftigt till. Framför oss på vägen
stodo 2 Fordar, som kört ihop. Den ena Forden
hade hela motorn i trasor och hulen snedvidna.
Men den andra hade sluppit billigare
undan. Deras ägare stodo på vägen och voro
oskade. Vid 3-tiden nådde vi Hingsås. Just
när vi kommo ut ur staden, började det ösregna.
Vi passerade Jonsered, som är en stor bomull-
spinnerifabrik. Strax efter Jonsered hade
Göteborgarna stentlagt hela vägen, fint som
ett golv, ända intill Göteborg. Så snart någon
började husen efter landvägen bli allt flera
och flera, så man kunde gissa, att man inte
var långt ifrån Göteborg. När vi kommo
in i staden, körde vi direkt till Epidemisyuk-
huset. Det var den 13 juni på eftermiddagen.
Där fick jag ligga en vecka och såg varken Ut-
ställningen eller något annat roligt. Det
enda jag fick se, var fyra kala väggar. När
jag reste hem, kunde mamma och pappa ej
följa med, de skulle fara till Blekinge och
hälsa på mina kusiner. Innan mamma
reste, skaffade hon en blyster och sjukvagn, och
så fick jag i sjukvagn resa ner till farfar och far-
mor på landet. I Herrljunga ville alla män-
skor titta på sjukvagnen för att se på den
sjuka, som låg därinne. Men jag drog bara
ned gardinen, och så fingo de titta på på
gardinen, så mycket de ville.

Så slutade den Utställningsresan, som
börjat så glatt. Jag tror, att det inte är många,
som resa till Utställningen och sedan
lägga sig på sjukhus när de komma fram.

